

i en mängd i svenskan brukliga ord, hvilka härleda sig ifrån latinet, antingen oförändradt, eller förändradt till *il* (framför *l*), till *im* (framför *b*, *m*, *p*), till *ir* (framför *r*), och ger en nekande betydelse åt det ord, hvarmed det är sammansatt, t. ex.: *Inkabel*, oförmögen.

INACKORDERA, i'nackärdéra, v. a. 1. *I en hos någon*, träffa aftal med en person, att någon emot viss öfverenskommen betalning får bo och spisa hos honom. *Vara i-d hos någon*. — *Inackorderande*, n. 4. o. *Inackordering*, f. 2.

INADVERTENS, innadvärrtänns, f. 3. (fr. *Inadvertence*) Oaktsamhet, brist på nödig uppmärksamhet.

INAKTIV, innackti'v, a. 2. Överskam. [Inactif.]

INAKTIVITET, innacktivité, f. 3. Överkamhet. [Inact —.]

INALIENABEL, ----náb'l, a. 2. Oförytterlig, oafhändelig.

INALLES, innälläss, adv. *I det hela*, i ett som allt, sammantaget, sammanräknadt, i allo. *Det väger i. 100 pund*.

INAMOVIBEL, ---vi'b'l, a. 2. Säges om embetsman, som ej godtyckligt kan afsättas.

INANDAS, i'nännass, v. d. 1. Genom andedrägen insupa, indraga i lungan. *I en frisk skämd luft*. — *Inandande*, n. 4. o. *Inandning*, f. 2.

INARBETA, v. a. 1. Genom arbete förtjena in. *Jag kan ej så lätt i.*, *hvad jag i dag förlorat*. — Vanligare *Arbeta i'n*.

INAUGURERA, v. a. 1. Inviga.

INBAKA, v. a. 1. Lägga något slags ätligt i deg, och låta denna bakas i ugn. *I frukter*. — Äfv. *Baka i'n*. — *Inbakande*, n. 4. o. *Inbakning*, f. 2.

INBEGREPP, i'nnebgrépp, n. 5. 1) Inbegripande. *Med i. af detta*. — 2) Hvad som inbegripes. *Till hela sitt i. I-et af allt detta*. — *Syn. Innehåll, Omfång*.

INBEGRIPA, v. a. 3. (höjes som *Gripa*) Uti sig innefatta. *Den kristliga kärleken i-per nästan alla dygder*. — Part. pass. *I-pen* brukas ofta nästan adjektivt och betyder: 1) Deruti innefattad, med inberäknad, ej undantagen. *Huset derunder i-pet, ej i-pet. Alla inventarierna voro i-pna under köpet*. — 2) *I i.*, fördjudad, försänkt i; stadd i ell. sysselsatt med något, som upptager hela ens uppmärksamhet. *I i studier. Han var så i i sin läsning, att han hvarken hörde eller såg*. — *Inbegripande*, n. 4.

INBEKOMMA, v. a. 3. (höjes som *Komma*) Bekomma något, som inbetalas, ingifves, inlemnas, inlevereras. — Äfv. *Bekomma i'n*. — *Inbekommande*, n. 4.

INBEORDRA, v. a. 1. Gifva order att begifva sig in, att intåga. *Konungen har i-t* (till staden) *Södermanlands regemente till vakthållning*. — *Inbeordrande*, n. 4.

INBERGÅ, v. a. 1. Insamla i ladorna (hå och säd). — Äfv. *Berga i'n*. — *Inbergande*, n. 4. o. *Inbergning*, f. 2.

INBERÄKNÅ, v. a. 1. Räkna något med uti ett helt, som består af flera delar. *Bland utgifterna är då äfven i-d reparationskostnaden*. — Part. pass. *I-d* brukas ofta i början af en sats med efterföljande substantiv, i st. f. konjunktion och verbet i finit modus, t. ex.: *I-dt hvad han vunnit*, då äfven inberäknas &c. *Det ena i-dt med det andra*, om det ena inberäknas &c. — *Inberäkande*, n. 4.

INBERÄTTA, v. a. 1. Ingifva, inlemna, insända berättelse om något. — *Inberättande*, n. 4.

INBETALA, v. a. 1. Betala till offentlig ell. enskilt kassa. *De summor, som blifvit i-lta till kronan. Inga af de utestående fordringarna hafva ännu blifvit i-lta*. — Äfv. *Betala i'n*. — *Inbetalande*, n. 4. o. *Inbetalning*, f. 2.

INBILDNING, se *Inbillning*.

INBILLA, v. a. 1. (t. *einbilden*) Intala någon att tro, hvad som är falskt, utan grund. *I någon en osanning. Man har i-t honom, att han är en mäktig vis man. Låta i. sig något*. (Talesätt) *Det kan ni i. barn, bönder, sök ej att inbilla mig någonting så orimligt*. — *I. sig*, v. r. Intala sig sjelf att tro något, som är falskt, grundlöst. *Han i-r sig, att han är en stor lärde. Han i-r sig hafva sett det*. (Talesätt) *Hon i-r sig något*, har nog hög tanke om sin person, inbillar sig vara vacker eller att någon förälskat sig i henne. — *Syn. Föreställa sig*. Se äfv. *Tro*. — Part. pass. *I-d* brukas nästan adjektivt, i bem. af: Utan verklig grund antagen, förmodad, trodd; ej verklig. *En i. varelse. Ett i-t nöje. I-e farhågor. I ära. Ett i-t ondt. En i. sjukdom*.

INBILLNING, f. 2. 1) Föreställning af inbillningskraften; hvad man inbillar eller inbillat sig. *Göra sig ängsliga i-ar. Göra sig stora, dåraktiga i-ar om sig sjelf. Han är full af i. om sin lärdom, vishet, sina stora förtjenster. Slå bort den i-en. Han har fått en i. i hufvudet*. — *Syn. Falsk föreställning, Falsk tanke*. Se f. ö. *Villa*. — 2) Se *Inbillningskraft*. (Ordspr.) *I-en är värre än pesten*, föreställningen om en sak är ofta värre än verkligheten.

INBILLNINGSFOSTER, n. 5. Falsk föreställning, alstrad genom inbillningskraften. — *Syn. Se Villa*.

INBILLNINGSGÅFVA, f. 1. Se följ. ord.

INBILLNINGSKRAFT, f. sing. Förmågan att föreställa sig föremål, som icke äro närvarande för sinnen. *Reproduktiv I.*, förmågan att i minnet återkalla bilder af föremål, som en gång varit närvarande för sinnen. *Produktiv ell. Skapande I.*, förmågan att sammansätta nya bilder, som ej varit närvarande för sinnen; att efter behag sammansätta delar, egenskaper, omständigheter till ett helt, hvaraf man icke i sinneverlden haft erfarenhet. *Den skapande I-en* kallas äfven *Bildningsgåfva*, *Diktgåfva*, *Fantasi*. *Liflig, stark, lycklig i*.

INBILLNINGSSJUK, a. 2. Som inbillar sig vara sjuk.

INBILLNINGSSJUKA, f. 1. Inbillad sjukdom.

INBILLNINGSSPÖKE, n. 4. Se *Hjernspöke*.

INBILLNINGSVIS, adv. Genom, i inbillningen.

INBILSK, i'nbi'llsk, a. 2. Säges om den, som tror sig äga fullkomligheter, dygder, förtjenster, dem han icke äger. *En i. menniska*. — *Man säger äfv. I. karakter, själ. I-a tankar*.

INBILSKHET, f. 3. Bøjelsen att tillägga sig fullkomligheter, dygder, förtjenster, dem man icke äger.

INBILSKT, adv. På ett inbilskt sätt, med inbilskhet.

INBINDA, v. a. 3. (höjes som *Binda*) 1) Genom bindning innesluta, omsluta. — 2) Sammanhäfta de till ett tryckt eller skrifvet verk hörande ark, eller äfven oskrifna pappersark, så att deraf blifver en bok. *Låta i. en bok, ett verk, ett arbete, ett manuskript*, o. s. v. — 3) *I. namn*,